

EEN MOOIE DAG

Als 't buiten woedt.
Is 't binnen goed.

Oud rijmpje.

En zachtjes tel 'k de dagen weer,
Die door mijn vingers gleën —

Het lijkt zoolang — zoolang al — en
't Is toch niet lang geleën.

En langzaam om mijn droomend hoofd,
Komen twee armen heen —

En peinzend zie ik haar gelaat,
Dat buigt over mij heen . . .

ADAMA VAN SCHELTEMA

EEN REGENACHTIGE DAG — MOEST hier boven staan, niet waar? *Een grauwe dag* stelt onze schilderij voor. Zwarte luchten trekken over. Herfstluchten. Nog staan de boomen groen, maar wacht maar. Ga maar eens kijken in het bosch, waar de bladeren neerwarrelen, de gele, de bruine als een vlucht uitgeleefde vlinders. De eikels ploffen van de boomen af — zwarte kraaien wieden schreiend weg — een roodbruin haasje rent bang voorbij je heen. Planten en beesten huiveren van den herfst.

Loop dien weg eens af. Dan zal je zien donker akkerland en vaal-groenige wei. Grijs is de hoofdkleur, boven en beneden.

In natten weg spiegelt zich alles, wat er op staat of loopt.

Het is een Engelsche kiek, maar als het een Duitsche was of een Zwitsersche of een Nederlandsche, was 't net zoo. Wij kennen ze ook, wij kennen ze vooral, die glibberwegen op trieste najaarsdagen — als de eene bui na de andere uitplast boven landen en straten. Als alles grauwwil worden: daken en gevels en boomen en gras.

Je kunt je dan haast niet verbeelden, dat je dat alles in zonneglans hebt gezien. Dat er een zomer is geweest, waarin alle kleuren zoo mooi uitkwamen; dat je de schaduw zocht en genoot onder de groene weelde van een prachtige takkenwereld, door allerlei zangers bewoond, die tjlpten en sloegen en tjuiterden van louter plezier.

Weg zijn ze en de bloemen zijn weg en de bladeren vallen en de grauwe wolken schijnen te blijven, dagen lang, weken lang.

De menschen, die nu buiten moeten zijn! Je beklaagt ze, ook al loopen ze onder een paraplu.

Toch zal hij er maar doorheen op zijn melkwit paard en in snellen draf rijden naar zijn doel.

En die andere paarden, waarbij het eene wat onwillig doet, moeten straks ook verder, als de mannen in de landelijke herberg uitgerust zijn. En de knaap, die op ze past zoolang, gaat dan ook weer aan 't werk.

De honden schijnen geen last van den regen te hebben. Ze staan te kijken naar de vreemde paarden, of ze wel mee zouden willen naar een andere wereld met nieuwe dingen, die hier niet zijn.

En de eendjes! De bonte, de blanke, ze waggelen wat rond op het erf en snateren hun eentonig wijsje af, zoeken en vinden, loopen weg, heel ver tot bij dien wagen daar ginder, maar komen weer terug ook, tot voor het huisje.

En de regen pletst maar door en de luchten drijven maar verder en worden gevolgd door andere, even grijs of nog grauwer en de wind zoekt over het land.

Een regendag. Een grauwe dag. Een triestige dag. Een droeve dag.

Wat zou je kiezen voor onderschrift voor deze plaat? Voor opschrift van de schets?

Ik heb er boven gezet: *Een mooie dag*. Want zoo'n dag is een mooie dag. Een dag vol poëzie. Een dag om te genieten.

Vraag maar eens aan onze schilders, hoe ze de donkere regenluchten vinden. De ernstige, fel-bewogen luchten, die Ruysdael inspireerden. Het zwerk en de tinten onzer landen daaronder. Het matte licht, dat door de wolken schijnt. Of blauw alleen mooi is of rood of groen. Of ze ook schoonheid zien in grijs, veeltintig grijs, dat lijkt op wit of dat lijkt op zwart.

Vraag het eens aan onze dichters. Of poëzie alleen schuilt in een zomerbosch, of alleen een zonnedag ze ontroert of er ook bewogenheid in hun ziel is op zoo'n triesten dag van wind en regen.

Vraag het eens aan de kunstenaars, of dat getemperde licht, dat schemerige, nevelige in de natuur niet wakker maakt, wat slapen blijft in de zon!

Vraag eens aan de kinderen, of ze geen gezellige regendagen kennen, waarin ze thuis spelen op een rommelzolder, voor hen een wereld vol poëzie; in een keuken, in de gang desnoods; in een hoekje bij de trap. Of ze het niet „fijn” vinden voor de ramen, als ze er zitten kijken, veilig als een vogeltje, dat opbeurt het zachte kopje boven den nestrand.

Zeg, groote menschen met allerlei gewichtige bezigheden — weten jullie 't niet meer — van die mooie regendagen, toen je in de huiskamer spelen moest, spelen mocht!

Heb je al die schatten van de jeugd verloren? Heb je nog herinnering aan die jaren en bewaar je die nog als een oud geschenk, dat veel waarde heeft! Toen je af en toe luisterde naar het gezellige droppengetik en keek naar die buien, die het water wegstraalden over de straten! En toen je in een hoekje van de kamer je eigen kamertje had met je blokkendoos of timmerdoos of pop of winkeltje!

Toen de kachel voor 't eerst bromde — maar heel vriendelijk — zacht zooals een spinnende poes, die het goed heeft op den schoot van een lieve grootmoeder!

Toen de winterdienst begon van je kinderspel en de dagen die nog komen moesten, vol beloften waren.

Of zijn jullie het allemaal vergeten in het drukke leven, met zijn belangrijke zaken. In een leven, arm aan poëzie!

Een mooie dag: ik verander het opschrift niet. Want 't is een mooie dag.

Op zoo'n dag voel je je weer eens een kind, dat z'n vrijheid geniet, nu het niet naar buiten kan. Z'n veiligheid. Je kunt weer eens dromen van je jeugd. En je ziet weer het vaderhuis, het moederhuis — de kamer met de lamp en de kachel — de hoekjes, waar je speelde.

En er daalt iets op je van oude liefde, iets van den ouderzegen, die je rijk maakt. Herinnering van geluk. Blijheid. En je denkt in dankbaarheid terug aan het verre verleden, dat opeens openbloeit. In dankbaarheid aan den trouwen Vader in den hemel, Die van de allervroegste jaren af Zijn vriendelijke handen uitbreidde over het leven.

Een mooie dag wordt zoo'n grauwe wolkendag dan. Hij sluit je op in de kooi van de vrijheid.

Het is vandaag zoo'n mooie dag. En ik vond een plaat, die er iets van vertelde. Toen ging ik er over schrijven voor mijn trouwe lezers en lezeressen.

A. L. v. H.

Naar een schilderij van Peter Graham

„Een mooie dag”